

Το παπούτσι

του Χρήστου 'Ch Iossif' Ιωσηφίδη

Είχε αρχίσει να ξημερώνει. Οι πρώτες ακτίνες του ήλιου φώτιζαν την καμένη άσφαλο. Είχε παρκάρει πιο μακριά και είχε περπατήσει. Ήθελε μόνος του να δει το σημείο της έκρηξης και να μιλήσει με αυτό. Το χάρισμά του, να μιλάει με χώρους και αντικείμενα, ήταν αυτό που τον έκανε τον καλύτερο επιθεωρητή αλλά και ταυτόχρονα και τον πιο μοναχικό.

Περπατούσε με προσοχή και αφουγκραζόταν το πλήθος που παρακολουθούσε το φεστιβάλ. Αγόρια κορίτσια νέοι στην πλειοψηφία τους, οι οποίοι άλλοι χόρευαν στην δυνατή μουσική, άλλοι χάζευαν στα περίπτερα τα βινύλια, άλλοι με μία μεταλλική μπύρα στο χέρι, συζητούσαν μεγαλόφωνα. Όλοι διασκεδάζαν.

Και μετά η έκρηξη εκκωφαντική, στιγμιαία και απόλυτη. Στο σημείο τα πάντα μαύρισαν. Όχι, όχι... πιο πίσω... ποιος; που;

Στην αναζήτηση του σκόνταψε σε ένα καμένο παπούτσι. Αναρωτήθηκε πως και δεν το είχαν συλλέξει ως στοιχείο οι συνάδελφοί του της σήμανσης. Με μία σακούλα και ένα μολύβι στο χέρι προσπάθησε να το κουνήσει. Δεν ξεκολλούσε' είχε κολλήσει με την άσφαλο. Η άσφαλος είχε λιώσει και το είχε δεχθεί ως νέα επιφάνειά της.

Έμεινε εκεί και το κοίταζε. Γύρω του έβλεπε τον κόσμο, τους νέους να χορεύουν. Το παπούτσι όμως; Τίποτε. Κανένα στοιχείο, καμία εικόνα, καμία ανάμνηση. Μα πως γίνεται αυτό; Είναι η πρώτη φορά στην ζωή του που το χάρισμά του δεν λειτουργούσε. Δεν μπορεί. Το άγγιξε με το χέρι του. Το έσφιξε και έκλεισε τα μάτια. Τίποτε. Μαύρο σκοτάδι, κενό για πρώτη του φορά.

Ήταν κουρασμένος. Έγειρε στην καρέκλα στο γραφείο του. Είχε να κοιμηθεί δύο ημέρες. Ήταν στο αρχείο της σήμανσης και ψηλάφιζε τα αντικείμενα που συνέλεξαν. Τα είδε όλα... Όλα αυτά που περίμενε αλλά όχι αυτό που ήθελε. Κανείς από τα θύματα δεν είχε αντιληφθεί κάτι. Ποιος; που; Άνοιξε τα μάτια. Η στοίβα από τις διακόσιες και φωτογραφίες της σήμανσης και ο μεγεθυντικός φακός του τον περίμεναν...

Σήκωσε το τηλέφωνο ενώ ακόμη κοίταζε την φωτογραφία με το παπούτσι. Η Έλενα απάντησε στην άλλη άκρη της γραμμής:

- «Σε παρακαλώ φέρε μου από το αρχείο τα αντικείμενα 32, 34 και 35» της είπε και το έκλεισε. Τα κλειδιά και δύο κέρματα ήταν πιο κοντά στο παπούτσι από οποιοδήποτε άλλο. Αυτά έπρεπε να τα «δει» πιο προσεκτικά. Ίσως οι κάτοχοί τους να είχαν δει κάτι, ήταν δίπλα στο παπούτσι.

Τα κλειδιά ήταν της Αγγελικής, μιας πρόσχαρης κοπέλας η οποία δεν σταμάτησε να χορεύει μέχρι την τελευταία στιγμή. Δικό της ήταν και το ένα κέρμα. Αλλά είχε πλάτη προς το παπούτσι και δεν είδε κάτι. Το άλλο κέρμα ήταν κάτω πολύ νωρίτερα. Τίποτε... αδιέξοδο... για πρώτη του φορά...

Κοιμόταν σχεδόν είκοσι ώρες. Ξύπνησε σαν από λήθαργο και αμέσως χάθηκε στο κρύο ντους. Η εικόνα του παπουτσιού, κενή, άχρωμη, δεν έφευγε από μπροστά του. Ποιος; που; τα ερωτήματα παρέμεναν βασανιστικά μέσα του για πρώτη φορά στην καριέρα του.

Βγήκε στον δρόμο και σχεδόν τρέχοντας πέρασε απέναντι για να πάει στον πλησιέστερο σταθμό. Στην γωνία ήταν μαζεμένος κόσμος. Μια γυναίκα στο πεζοδρόμιο και ένας άνδρας με δερμάτινο τζάκετ σε μία Χάρλεϋ σταματημένη δίπλα της.

- «Ζαλίστηκε και έπεσε. Δεν την ακούμπησα... » επαναλάμβανε συνέχεια.

Έτρεξε και έπιασε την γυναίκα. Είχε σφιγμό και απλά είχε λιποθυμήσει. Ναι, το είδε, δεν έφταιγε κανείς. Μα που είναι η μηχανή; που είναι ο άνδρας με το δερμάτινο τζάκετ; Γύρισε και τον είδε στα μάτια. Ξαφνικά κι εκείνος τον κοίταζε περίεργα. Άπλωσε το χέρι του να τον χαιρετίσει αλλά εκείνος γύρισε και αμέσως ανέβηκε στην μηχανή κι έφυγε. Πρόλαβε και είδε τον αριθμό. Αλλά δεν πρόλαβε να τον «δευ». Τι έγινε; τι είδε ο άγνωστος κι έφυγε; Ποιος ήταν; «Μα τι μου συμβαίνει τέλος πάντων» φώναξε μέσα του.

Χτύπαγε ώρα το τηλέφωνο όταν το κατάλαβε. Κοίταξε ασυναίσθητα τον αριθμό κλήσης: 10 ψηφία που δεν θύμιζαν τίποτε.

- «Εμπρός»

- «Σας παρακαλώ ελάτε στην καφετέρια στην γωνία. Σας περιμένω. Είμαστε στο ίδιο στρατόπεδο. Ελάτε και ας ελπίσουμε ότι θα μάθουμε κι οι δυο ότι δεν ξέρουμε» είπε η φωνή στην άλλη άκρη και έκλεισε.

Πετάχτηκε επάνω σαν ηλεκτρισμένος. Έπιασε το σακάκι με το ένα χέρι και μέχρι να βγει από την πόρτα είχε φορέσει μόλις το ένα μανίκι. Πατούσε το κουμπί κλήσης του ανελκυστήρα σαν να στέλνει σήματα μορς. Το ίδιο στο κουμπί του ισογείου όση ώρα κατέβαινε.

Έσπρωξε με δύναμη την γυάλινη πόρτα του καφέ. Μπήκε μέσα και σε ένα βήμα πάγωσε. Μα ποιος ήταν; ποιον θα συναντούσε; πως θα τον γνώριζε; Το βλέμμα του χτένιζε τον χώρο απ' άκρη σ' άκρη. Στην γωνία ένα δερμάτινο τζάκετ κρεμόταν στην κρεμάστρα στον τοίχο. Στο τραπέζι δίπλα καθόταν ένας άνδρας με πλάτη στην πόρτα. Ήταν αυτός. Τράβηξε την καρέκλα και έκατσε απέναντί του.

Περπατούσε πάνω από δύο ώρες. Είχε βγει έξω από τα όρια δικαιοδοσίας της υπηρεσίας του αλλά δεν ήταν αυτό το πρόβλημα. Δεν μπορούσε να πιστέψει τι είχε μάθει. Δεν μπορεί... αλλά όλα συμφωνούσαν. Έτσι ήταν...

Δεν ήταν μόνος. Δεν ήταν ο μόνος. Μια ομάδα χαρισματικών ανθρώπων σαν αυτόν είχε συστήσει μία μυστική οργάνωση και παρακολουθούσε τους ανθρώπους με ιδιαίτερα χαρίσματα σαν αυτούς. Οι περισσότεροι πίστευαν ότι ήσαν οι μόνοι... όπως αυτός. Αλλά δεν υπήρχε λόγος να ενημερωθεί μέχρι σήμερα. Άλλωστε είχε γίνει επιθεωρητής της ασφάλειας, υπηρετούσε την κοινωνία και άρα ήταν «στο ίδιο στρατόπεδο». Δεν υπήρχε λόγος να ξέρει... μέχρι σήμερα... μέχρι αυτή την βόμβα. Ο βομβιστής ήταν σαν αυτούς. Ήταν ιδιωτικός υπάλληλος σε ασφαλιστική εταιρία και παρ' όλες τις επιτυχίες του στην δουλειά απολύθηκε πριν από δέκα ημέρες λόγω κρίσης. Και μια ψυχική διαταραχή τον οδήγησε στην βόμβα. Αλλά δεν τον πρόλαβαν. Δεν κατάλαβαν έγκαιρα την απόκλιση του. Δεν κατάφεραν να εμποδίσουν το κακό.

Και τώρα; Τι έπρεπε να κάνει; Το αρχείο ήταν ο προφανής προορισμός της υπόθεσης. Το αρχείο, η απογοήτευση στις οικογένειες των θυμάτων και η σιωπηλή συνεργασία με τους νέους του «φίλους». Αυτό όμως δεν το είχε κάνει ποτέ. Ποτέ δεν είχε θάψει υπόθεση για κανένα λόγο. Έπρεπε τώρα να το κάνει; Τι θα γινόταν αν ξεσκεπάζε τα πάντα; Μπορούσε να πει την μισή αλήθεια χωρίς να φανερώσει μια οργάνωση αιώνων; Θα ήταν αρκετή μια ελλιπής στοιχείων αναφορά του πιο επιτυχημένου επιθεωρητή;

«**Το παπούτσι**» του Χρήστου 'Chlossif' Ιωσηφίδη διέπεται από την άδεια:

Creative Commons Αναφορά προέλευσης - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή 3.0 Μη εισαγόμενο.

[<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/>]